

Warszawa, dnia 23 lipca 2025 r.

Pan Piotr Borys

Sekretarz Stanu

Ministerstwo Sportu i Turystyki

Szanowny Panie Ministrze,

w nawiązaniu do naszego spotkania w dniu 16.07.2025 r. poświęconego oczekiwaniom deregulacyjnym przedsiębiorców branży turystycznej, przedstawiamy poniżej postulaty Izby Gospodarczej Hotelarstwa Polskiego.

Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych

W związku przeprowadzonymi w czerwcu b.r. przez Wojewódzki Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w Olsztynie kontrolami jakości handlowej produktów oferowanych w ramach bufetu śniadaniowego w obiektach świadczących usługi turystyczne, IGHP stwierdza nieuzasadnioną interpretację rozszerzającą Ustawy, stosowaną przez inspektoraty podległe Głównemu Inspektorowi Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, podległemu Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi (link: [Wyniki kontroli jakości handlowej produktów oferowanych w ramach bufetu śniadaniowego w obiektach świadczących usługi turystyczne - Wojewódzki Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w Olsztynie - Portal Gov.pl](#))

Ustawa nie powinna mieć zastosowania do gastronomii hotelowej, gdzie sprzedawane są usługi gastronomiczne, a nie odrębne artykuły rolno-spożywcze – śniadanie, business lunch, przerwa kawowa, kolacja bufetowa to usługi, w ramach których wystawiane są na bufecie np. ser czy miód, stanowiące tylko jedną z wielu części składowych usługi gastronomicznej. W rozumieniu Ustawy bez znaczenia powinna być okoliczność, czy np. w ramach bufetu śniadaniowego rzeczony ser oferowany jest na kanapce, w omlecie czy w plastrach na oddzielnym talerzu – we wszystkich przypadkach to tylko surowiec użyty do wyprodukowania usługi gastronomicznej. Usługa gastronomiczna nie jest artykułem rolno-spożywczym w rozumieniu art. 3 pkt 1) Ustawy. Wg Ustawy Inspekcja kontroluje jakość handlową artykułów w produkcji i obrocie, zgodnie z definicją „jakości handlowej” zawartą w art. 3 pkt 5) Ustawy – przekroczeniem ustawowych uprawnień jest badanie przez urzędników Inspekcji jakości handlowej w produkcji i obrocie np. plastra sera, który został rozpakowany i pokrojony, a następnie wyłożony na talerzu jako składnik usługi gastronomicznej. Artykuły rolno-spożywcze, będące surowcem w produkcji usługi gastronomicznej, powinny być kontrolowane w miejscu produkcji oraz w miejscu ich sprzedaży hurtowej i detalicznej.

Ustawa może natomiast znaleźć zastosowanie w przypadku, gdy np. hotel sprzedaje w recepcji miód w słoiku, sok w butelce itp., co jest popularną formą oferowania takich pamiątek regionalnych. O właściwą jakość handlową artykułu powinien zadbać producent, hurtownik lub sprzedawca detaliczny, wprowadzający artykuły do obrotu, w szczególności poprzez umieszczenie odpowiednich informacji na opakowaniu. Ustawa znajdzie też zastosowanie np. w rzadkich przypadkach sprzedaży przez hotel wyprodukowanych przez siebie artykułów rolno-spożywczych, jak miód z własnej pasieki czy piwo z własnego browaru rzemieślniczego – kontrola jakości handlowej artykułów w tym miejscu będzie uzasadniona.

Wnioskujemy o spowodowanie wydania przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi lub Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych interpretacji lub instrukcji wiążącej inspektoraty wojewódzkie, zgodnie z którą nie kontroluje się jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, stanowiących składniki usług gastronomicznych.

Wnioskowana interpretacja lub instrukcja przyczyni się ponadto do zmniejszenia obciążenia przedsiębiorców nadmierną ilością możliwych kontroli, które w przypadku gastronomii hotelowej są już i tak liczne (Inspekcja Handlowa, Sanepid, Inspekcja Weterynaryjna).

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych

1. Zgodnie z art. 38 ust. 4a pkt 1) w skład zespołu oceniającego obiekty hotelarskie (tzw. komisja kategoryzacyjna) mogą być powołane „osoby posiadające kwalifikacje zawodowe i praktykę w świadczeniu usług hotelarskich lub turystycznych, wskazane przez jednostki samorządu gospodarczego i stowarzyszenia działające w zakresie turystyki i hotelarstwa”. Wnioskujemy o zmianę ww. przepisu, która wprowadzi obligatoryjny udział takich osób w zespole oceniającym, co zapewni uwzględnienie rynkowych trendów w procesie kategoryzacji obiektów hotelarskich oraz przyczyni się do ujednolicenia dotychczas rozbieżnego interpretowania przepisów kategoryzacyjnych przez urzędy marszałkowskie z różnych województw.
2. Wnioskujemy o zastąpienie obecnej przestarzałej kategoryzacji obiektów hotelarskich, ujętej w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 sierpnia 2004 r. w sprawie obiektów hotelarskich i innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie, kategoryzacją według nowoczesnej klasyfikacji europejskiej Hotelstars Union (HSU). Wdrożenie systemu HSU poprawi międzynarodową rozpoznawalność polskich hoteli niezależnych (indywidualnych) oraz przyczyni się do wzrostu zaufania zagranicznych turystów do rodzimych marek hotelowych. Wprowadzenie kategoryzacji HSU wymaga jedynie wymiany Załącznika nr 1 do ww. rozporządzenia, czego może dokonać samodzielnie minister odpowiedzialny za turystykę.

IGHP jest członkiem stowarzyszonym Hotelstars Union – europejskiej organizacji tworzącej kategoryzację hotelową, uwzględniającą najnowocześniejsze trendy rynkowe, obowiązującą już w 18 krajach europejskich.

Do czasu zastąpienia obecnej kategoryzacji obiektów hotelarskich przez HSU, wnioskujemy o:

- likwidację obowiązku udostępniania w hotelach prasy codziennej w formie papierowej (pkt 41 Załącznika nr 1 do Rozporządzenia), umożliwiając zastąpienie jej formą elektroniczną,

- likwidację obowiązku wykładania w pokojach hotelowych materiałów piśmienniczych (pkt 28 ppkt 8) Załącznika nr 1 do Rozporządzenia) oraz

- likwidację obowiązku udostępniania w pokojach wody butelkowanej - tam gdzie są dostępne na każdym piętrze dystrybutory wody, a w pokojach znajdują się butelki wielokrotnego użytku do napełniania (pkt 28 ppkt 15) Załącznika nr 1 do Rozporządzenia).

Likwidacja powyższych obowiązków uwzględni współczesne trendy w zmieniających się oczekiwaniach gości hotelowych, zwiększy korzystny wpływ branży na ochronę środowiska i ograniczy zbędne wydatki w hotelach.

3. Wnioskujemy o delegalizację antykonkurencyjnych tzw. wąskich klauzul OTA, poprzez wprowadzenie następującego zapisu do Ustawy:

„Nieważne są postanowienia umów zawieranych między przedsiębiorcami lub uzgodnienia dokonane w jakiegokolwiek innej formie, które naruszają swobodę ustalania cen usług hotelarskich przez przedsiębiorców świadczących te usługi.”

IGHP zabiega od 2014 r. o delegalizację tzw. wąskich klauzul, narzucanych w umowach z hotelami przez internetowych pośredników takich jak Booking.com (tzw. OTA – Online Travel Agents). Wąskie klauzule utrzymują parytet cenowy, który nie pozwala hotelom na oferowanie w rezerwacjach bezpośrednich na ich własnej stronie www korzystniejszych dla turystów niższych cen noclegów od oferowanych na platformie rezerwacyjnej. Już siedem europejskich krajów zdelegalizowało te klauzule, w tym pięć z nich za pomocą ustawowych zakazów (Francja, Austria, Włochy, Belgia, Szwajcaria) a w maju 2024 r. Komisja Europejska uznała Booking.com za strażnika dostępu w rozumieniu Aktu o rynkach cyfrowych, co jest równoznaczne z zakazem stosowania przez niego tych antykonkurencyjnych praktyk. Choć już najwięksi pośrednicy Booking.com i Expedia zadeklarowali rezygnację ze stosowania wąskich klauzul w Europie, to ich ustawowa delegalizacja zapewni trwałą i powszechną zgodność z

prawem konkurencji działań wszystkich pośredników, niezależnie od ich pozycji rynkowej, a nie tylko tzw. Big Techów.

4. Wnioskujemy o uregulowanie w Ustawie najmu krótkoterminowego (oraz ewentualnie w innych ustawach), zgodnie z poniższymi postulatami, co umożliwi skuteczną walkę z tzw. szarą strefą oraz zapewni uczciwą konkurencję na rynku usług krótkotrwałego zakwaterowania:
 - 1) Uznanie najmu krótkoterminowego za działalność gospodarczą w zakresie usług hotelarskich.
 - 2) Obowiązek rejestracji obiektu najmu krótkoterminowego z nadaniem indywidualnego numeru ujawnianego w ofertach najmu krótkoterminowego (wg Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1028 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie gromadzenia i udostępniania danych dotyczących usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1724).
 - 3) Obowiązek spełnienia przed rejestracją jednolitych minimalnych wymagań dla obiektów najmu krótkoterminowego:
 - a) drzwi wejściowe o wymiarach, parametrach odporności ogniowej i izolacji akustycznej w standardzie hotelowym,
 - b) wyposażenie lokalu w czujniki dymu, gazu i hałasu, gaśnicę i apteczkę pierwszej pomocy,
 - c) spełnione wymagania określone w Załączniku nr 7 do rozporządzenia z dnia 19 sierpnia 2004 r. w sprawie obiektów hotelarskich i innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie (minimalne wymagania co do wyposażenia dla innych obiektów, w których świadczone są usługi hotelarskie),
 - d) wywieszony w lokalu plan ewakuacji budynku,
 - e) wywieszony w lokalu regulamin pobytu w języku polskim i angielskim, zgodny z regulaminem porządku domowego wspólnoty mieszkaniowej,
 - f) wdrożone standardy ochrony małoletnich,
 - g) wywieszone w lokalu standardy ochrony małoletnich w wersji pełnej i skróconej,
 - h) wywieszony na terenie wspólnoty mieszkaniowej kontakt telefoniczny do właściciela obiektu lub operatora najmu krótkoterminowego,
 - i) obowiązek utrzymania całodobowej recepcji lub call center,
 - j) obowiązkowa polisa OC.

- 4) Wprowadzenie centralnego systemu obowiązkowej rejestracji osób korzystających z obiektów najmu krótkoterminowego.
- 5) Zakaz przyjmowania rezerwacji pobytu osób o niezweryfikowanej tożsamości.
- 6) Obowiązek wskazania w procesie rezerwacji pobytu tożsamości małoletniego, jego wieku oraz relacji z dorosłym gościem.
- 7) Przyznanie prawa wzywania policji do obiektu najmu krótkoterminowego przez operatorów najmu krótkoterminowego i agencje ochrony.
- 8) Przyznanie jednostkom samorządu terytorialnego prawa ograniczania na ich terenie prowadzenia działalności najmu krótkoterminowego w lokalach mieszkalnych.

Ustawa z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi

Wnioskujemy o zmiany w Ustawie odpowiednio wg poniższych uwag:

1. *art. 44. [Kryteria stosowane przez organizację zbiorowego zarządzania przy ustalaniu wynagrodzenia]*
 1. *Organizacja zbiorowego zarządzania przy ustalaniu wynagrodzenia i pozostałych warunków umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie zawieranej z użytkownikiem stosuje obiektywne i niedyskryminujące kryteria.*
 2. *Wynagrodzenie dochodzone przez organizację zbiorowego zarządzania uwzględnia wysokość wpływów osiągniętych z korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz charakter i zakres tego korzystania.*

Art. 44 ust. 2 Ustawy zawiera postanowienie, że wysokość wynagrodzenia dochodzonego przez organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi („OZZ”) powinna uwzględniać wysokość wpływów osiągniętych z korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz charakter i zakres tego korzystania. Ponadto Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26.02.2014 r. wskazuje, że wynagrodzenie powinno być odpowiednie, a stawki wynagrodzeń - pozostawać w rozsądnym stosunku do takich parametrów, jak wartość ekonomiczna użytkowania praw

w obrocie handlowym oraz ekonomiczna wartość usług świadczonych przez OZZ, a także rodzaj i zakres korzystania z utworów.

Jak wynika z powyższych regulacji, podstawowym warunkiem, jaki powinna spełniać stawka wynagrodzenia za korzystanie z przedmiotów praw, jest jej proporcjonalność, rozumiana jako ustalenie jej w odpowiedniej wysokości do kryteriów wskazanych w przepisach. Podstawowym kryterium jest tutaj wysokość wpływów z korzystania z utworów, określana w Dyrektywie 2014/26/UE jako wartość ekonomiczna użytkowania praw w obrocie handlowym. Stawka powinna pozostawać do tej wartości w odpowiedniej wysokości - kwotowej lub procentowej.

W przypadku hoteli, tzw. tabele wynagrodzeń, na podstawie których OZZ dochodzą wynagrodzeń za korzystanie z praw autorskich, uzależniają wysokość tych wynagrodzeń jedynie od kategorii obiektu, a nie od realnego zakres korzystania, którego miernikiem jest tzw. obłożenie obiektu, czyli stopień zajętości pokoi hotelowych, w których znajdują się urządzenia umożliwiające odbiór programów objętych prawami autorskimi. Wynagrodzenie dochodzone przez OZZ od hoteli powinno uwzględniać wpływy osiąmane z korzystania z utworów lub praw pokrewnych, które odzwierciedla obłożenie obiektu. Aktualnie w tabelach wynagrodzeń nie ma odniesienia do wysokości wpływów osiąganych z korzystania, ponieważ opłata comiesięczna jest zryczałtowana. Praktyka OZZ jest niezgodna z ustawą, której przepisy powinny być odpowiednio doprecyzowane.

Wnioskujemy o doprecyzowanie przepisu art. 44 ust. 2 Ustawy tak, aby umożliwiał uzależnienie wysokości wynagrodzenia na rzecz OZZ, określonego w tabelach wynagrodzeń, od zmiennego obłożenia pokoi hotelowych. Zwykle pokoje hotelowe, w których możliwe jest odtwarzanie utworów nie są obłożone w 100% i brak jest uzasadnienia obciążania hoteli wynagrodzeniem na rzecz OZZ w zakresie odpowiadającym pełnemu obłożeniu hotelu, niezależnie od aktualnej sytuacji na rynku, który charakteryzuje się sezonowością.

Proponowana zmiana mogłaby nadać przepisowi art. 44 ust. 2 Ustawy następującą treść:

„Wynagrodzenie dochodzone przez organizację zbiorowego zarządzania uwzględnia wysokość wpływów osiąganych z korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz charakter i zakres **oraz zmienną intensywność** tego korzystania.”

2. Art. 45. *[Odmowa zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia]*

1. *Organizacja zbiorowego zarządzania nie może bez ważnej przyczyny odmówić zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, jeżeli w tym zakresie jest upoważniona do wykonywania zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.*

2. *Odmowa zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie wraz z uzasadnieniem wskazującym przyczyny odmowy jest niezwłocznie przekazywana użytkownikowi, który zgłosił organizacji zbiorowego zarządzania zamiar zawarcia takiej umowy.*

3. *Organizacja zbiorowego zarządzania i użytkownik przekazują sobie wszystkie informacje niezbędne do zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie.*

4. *Jeżeli nie zachodzą przyczyny odmowy zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, a organizacja zbiorowego zarządzania posiada wszystkie informacje niezbędne do jej zawarcia, niezwłocznie składa użytkownikowi ofertę zawarcia takiej umowy. W przypadku gdy oferowana stawka wynagrodzenia wynika z zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń, organizacja zbiorowego zarządzania wskazuje pozycję z tej tabeli będącą podstawą oferowanej stawki. W pozostałych przypadkach oferta zawiera uzasadnienie wysokości proponowanego wynagrodzenia, w tym spełnienia kryteriów, o których mowa w art. 44 ust. 2.*

5. *W przypadku nieprzyjęcia oferty, o której mowa w ust. 4, przez użytkownika organizacja zbiorowego zarządzania i użytkownik przystępują do negocjacji, które mają obowiązek prowadzić w dobrej wierze.*

Wnioskujemy o wprowadzenie do art. 45 Ustawy ustępu 6 w następującym brzmieniu:

„6. W przypadku, gdy za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji nie zatwierdzono tabel wynagrodzeń i pomimo negocjacji organizacji zbiorowego zarządzania i użytkownikowi nie uda się ustalić warunków umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, w tym wysokości wynagrodzenia, użytkownikowi przysługuje roszczenie o ukształtowanie stosunku prawnego.”

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu I Wydział Cywilny z dnia z 9 maja 2019 roku, sygn. akt I Ns 345/14, Sąd zatwierdzając stawki za odtwarzanie za pomocą urządzeń służących do odbioru programów telewizyjnych w pokojach hotelowych (13 Noclegi-TV), jednocześnie odmówił zatwierdzenia tabeli wynagrodzeń przedstawionej przez uczestników postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego w części obejmującej stawki za odtwarzanie określone w tabeli 5 NOCLEGI (kod O/HT), w zakresie, w jakim odnosi się do stawek za odtwarzanie z nośników dźwięku i za pomocą urządzeń służących do odbioru programów radiowych w pokojach hotelowych, holach, recepcjach, korytarzach, windach, itp. i innych miejscach ogólnie dostępnych, stanowiące muzykę w tle dla prowadzonej działalności w hotelach, pensjonatach, domach wczasowych i innych podobnych obiektach. Po rozpatrzeniu apelacji wnioskodawcy i uczestników, Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowieniem z dnia 6.10.2020 r. wydanym w sprawie I Aca 881/19 utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy. Zdaniem Sądu różnica w wysokości stawek i korzyści osiąganych przez użytkowników praw autorskich, powoduje, że relacja pomiędzy propozycją stawek zawartych w tabeli NOCLEGI O/HT, a wysokością zysków osiąganych z korzystania z utworów i przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie nie jest zachowana.

Aktualnie OZZ-y (SAWP, STOART) nie chcą negocjować z użytkownikami stawek, które nie zostały zatwierdzone, narzucają użytkownikom (hotelarzom) stawki ustalone uchwałą zarządu SAWP, STOART, ZPAV, które zdecydowanie przekraczają wysokość stawek zakwestionowanych przez Sąd, wykorzystując swoją sytuację dominującą. Ponadto STOART uzależnia zawarcie umowy na część zatwierdzoną od podpisania części „niezatwierdzonej” przez sąd w wysokości ustalonej przez zarząd STOART i

narzuconej użytkownikom, co prowadzi do sytuacji, że albo podmiot zawrze umowę na całość, albo STOART odmawia zawarcia umowy. Jest to sytuacja niekorzystna zarówno dla korzystających podmiotów, jak i uprawnionych artystów wykonawców, którzy nie otrzymują wynagrodzenia.

W takim przypadku użytkownikowi powinno przysługiwać roszczenie o ukształtowanie stosunku prawnego przez sąd powszechny.

Rządowy projekt ustawy o zbiorowym zarządzaniu zawierał uprzednio przepis regulujący opisaną powyżej sytuację, w której pomimo negocjacji użytkownik i OZZ pozostają w sporze co do warunków umowy, w tym wysokości wynagrodzenia w przypadku, gdy za korzystanie z utworów lub dóbr pokrewnych na danym polu eksploatacji nie zatwierdzono tabel wynagrodzeń. Rozwiązanie to wówczas spotkało się z krytyką ze strony OZZ i ostatecznie przepis nie znalazł się w ustawie.

3. *Art. 48. [Obowiązek udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów w celu określenia wynagrodzeń i opłat na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania]*

W zakresie swojej działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat.

Wnioskujemy o zmianę Ustawy doprecyzowującą zakres wskazanych w art. 48 Ustawy udzielanych informacji oraz wprowadzającą instytucję sprzeciwu oraz uzasadnienia żądania konkretnych dokumentów.

Ponadto przepis art. 48 Ustawy nie zawiera żadnej wzmianki o stosunku roszczenia informacyjnego OZZ do ochrony tajemnicy przedsiębiorcy i innych tajemnic prawnie chronionych, a powinno takie rozwiązanie zostać przyjęte.

Taktykę OZZ-ów przy interpretacji art. 48 Ustawy można określić jako „wydobywczą”. W przypadku stosowania go w sytuacji potencjalnego naruszenia praw bezwzględnych oznacza to całkowite zignorowanie interesu drugiej strony procesu, naruszenie prawa do swobody działalności gospodarczej, wreszcie ryzyko naruszenia *know-how* przedsiębiorcy bez dostatecznego zabezpieczenia.

Dlatego powinna być zapewniona odpowiednia równowaga obydwu stronom przy stosowaniu tego środka, szczególnie, że jest on często nadużywany. Żądane informacje lub dokumenty muszą pozostać w funkcjonalnym związku z określeniem wysokości wynagrodzeń lub opłat, których dochodzić może OZZ, muszą bowiem być dla tego celu niezbędne. Powinna również zostać dla równowagi wprowadzona instytucja sprzeciwu.

OZZ-y żądając przedstawienia dokumentów powinny wskazywać, w jakim zakresie nakładane na podmiot obowiązki informacyjne, uwzględniają cel, w którym dokumenty oraz informacje mają być przekazywane.

4. *Art. 76. [Złożenie wniosku o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń]*

1. *Wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych składa organizacja zbiorowego zarządzania. Wniosek o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych może być złożony wspólnie przez kilka organizacji zbiorowego zarządzania.*

2. *Organizacje zbiorowego zarządzania, których zezwolenia obejmują zbiorowe zarządzanie prawami tej samej kategorii uprawnionych do tego samego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na tym samym polu eksploatacji, są obowiązane do złożenia w tym zakresie wspólnego wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na tym polu eksploatacji.*

3. *Organizacje zbiorowego zarządzania, których zezwolenia obejmują pola eksploatacji odtwarzanie oraz pobór wynagrodzenia, o którym mowa w art. 70 ust. 2¹ pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, są obowiązane do złożenia wspólnego wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na każdym z tych pól eksploatacji.*

4. *W przypadku złożenia wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, wnioskodawcy wnoszą opłatę jak od jednego wniosku, w równych częściach.*

W świetle art. 76 ust. 1 Ustawy organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi jest podmiotem wyłącznie legitymowanym do złożenia wniosku

o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń. Oznacza to, że z wnioskiem o zatwierdzenie nie może wystąpić inny podmiot. Ustawa nie przyznaje legitymacji w powyższym zakresie organizacji użytkowników, nadawcy oraz innemu indywidualnemu użytkownikowi.

Orzeczeniem z 10.07.2013 r., DWIM.PZ-006/1-5/12, Komisja zatwierdziła w istotnej części wspólną tabelę wynagrodzeń na polu eksploatacji odtwarzanie, o zatwierdzenie której wystąpiły wspólnie Stowarzyszenie Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno-Muzycznych SAWP, Związek Artystów Scen Polskich ZASP, Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Stowarzyszenie Twórców Ludowych, Związek Producentów Audio-Video ZPAV, Stowarzyszenie Filmowców Polskich, Związek Artystów Wykonawców STOART oraz Stowarzyszenie Aktorów Filmowych i Telewizyjnych SAFT, a w części, w której wniosek został oddalony, sformułowano propozycję zmian. Orzeczenie to zostało zaskarżone przez Izbę Gospodarczą Hotelarstwa Polskiego. Postanowieniem z 9.05.2019 r., I Ns 345/14, SO w Poznaniu zatwierdził powyższą tabelę w „zaskarżonej” części obejmującej m.in. stawki w kategoriach „Handel”, „Gastronomia” i „Noclegi”, odmawiając zatwierdzenia niektórych definicji i niektórych stawek w kategorii „Noclegi”. Postanowieniem z 6.10.2020 r., I ACa 899/19., SA w Poznaniu oddalił apelacje wnioskodawcy oraz uczestników od powyższego postanowienia SO, utrzymując postanowienie Sądu Okręgowego.

Aktualnie istnieje potrzeba a nawet prawny obowiązek złożenia wniosku o zatwierdzenie o charakterze uzupełniającym, albowiem przypadki, w których wniosek o zatwierdzenie ma charakter obligatoryjny, zostały wymienione w art. 76 ust. 2 i 3 Ustawy.

Pomimo tego OZZy od 6.10.2020 r. nie składają wniosku o zatwierdzenie tabeli uzupełniającej, a hotelarze nie mają takiego uprawnienia. Zamiast tego OZZy narzucają hotelarzom stawki ustalone przez swoje zarządy w drodze uchwały, nie dopuszczając żadnych odstępstw. Uzależniają zawarcie umowy na część zatwierdzoną od podpisania jednocześnie narzuconej stawki za część niezatwierdzoną.

Wnioskujemy o zmianę Ustawy wprowadzającą możliwość inicjowania przez użytkowników postępowania o ustalenie lub zmianę stawek tabeli wynagrodzeń, a nie jedynie przez wnioskodawcę, a więc przez organizacje zbiorowego zarządzania. Jest to istotne w przypadku, gdy powstanie konieczność zmiany wysokości stawek ze względu na zmianę okoliczności.

5. Art. 84. *[Zmiana zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń]*

1. W przypadku istotnej zmiany okoliczności stanowiących podstawę decyzji o zatwierdzeniu tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, wniosek o zmianę tabeli składa wnioskodawca, który złożył wniosek o jej zatwierdzenie. Do wniosku stosuje się przepis art. 77.

Uwagi jak w punkcie 4. powyżej, dotyczące art. 76 Ustawy.

Wnioskujemy o zmianę Ustawy wprowadzającą możliwość inicjowania przez użytkowników postępowania o zmianę zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń, a nie jedynie przez wnioskodawcę, a więc przez organizacje zbiorowego zarządzania. Jest to istotne w przypadku, gdy powstanie konieczność zmiany wysokości stawek ze względu na zmianę okoliczności.

6. Art. 106 *[Zawiadomienie organu nadzoru o działaniach lub okolicznościach uzasadniających podjęcie czynności nadzorczych]*

Każda zainteresowana osoba może zawiadomić ministra o działaniach lub okolicznościach uzasadniających w ocenie zawiadamiającego podjęcie czynności nadzorczych w stosunku do organizacji zbiorowego zarządzania. Minister informuje zawiadamiającego o czynnościach podjętych w wyniku zawiadomienia.

Aktualny system kontroli sprawowanej przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie uwzględnia udziału osób zainteresowanych w postępowaniu ustanowionym w rozdziale 10 Ustawy (nadzór nad organizacjami zbiorowego zarządzania). Nie jest to prawidłowe i nie chroni interesów zarówno podmiotów uprawnionych, jak i korzystających.

Wnioskujemy o zmianę Ustawy wprowadzającą możliwość czynnego uczestnictwa w postępowaniu (składania dowodów i pism potwierdzających swoje stanowisko) przedsiębiorcy lub uprawnionego, który złoży zawiadomienie o nieprawidłowości działania organizacji zbiorowego zarządzania.

Ustawa z dnia 25 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych

Właściciele hoteli są zobowiązani do opłacania abonamentu RTV za posiadanie odbiorników radiowych i telewizyjnych w pokojach, restauracjach i innych częściach obiektu. Opłata jest naliczana na podstawie liczby posiadanych urządzeń.

Wnoskujemy o zwolnienie przedsiębiorców hotelarskich z opłaty abonamentu RTV z tytułu wyposażenia obiektów hotelarskich w urządzenia umożliwiające odbiór programów radiowych i telewizyjnych, ponieważ należy przyjąć, że każdy gość hotelowy opłaca już taki abonament w miejscu stałego zamieszkania i obowiązek takiej opłaty obciążający przedsiębiorców hotelarskich powoduje podwójny pobór tej daniny, co jest niczym nieuzasadnione. Alternatywnie wnoskujemy o uzależnienie wysokości abonamentu RTV od aktualnego obłożenia hotelu, jako że niezamieszkane pokoje hotelowe nie powinny generować dodatkowych opłat związanych z korzystaniem przez gości hotelowych z programów radiowych i telewizyjnych.

Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich

Nowe przepisy Ustawy, wprowadzone nowelizacją Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego z 2023 r., tzw. Lex Kamilek, jakkolwiek stanowiące pożądaną ochronę małoletnich turystów, to ze względu na swoją niską jakość legislacyjną wywołują wiele wątpliwości wśród prawników i hotelarzy.

Część postulatów zgłaszanych przez IGHP zostało uwzględnionych przez Ministerstwo Sprawiedliwości po odbytych w tym roku konsultacjach społecznych w sprawie zmiany Ustawy. Projekt zmiany Ustawy został skierowany do uzgodnień międzyresortowych.

Wnoskujemy o uproszczenie i doprecyzowanie w szczególności przepisów art. 21 i art. 22b Ustawy, odpowiednio wg poniższych uwag:

1. Stosowanie kar przewidzianych w przepisach karnych Ustawy powinno być zawieszone do jej nowelizacji. Przepisy wywołujące wiele wątpliwości prawników i hotelarzy nie powinny być uznaniowo interpretowane przez kontrolerów zobowiązanych, w razie stwierdzenia naruszenia, do niezwłocznego powiadomienia Policji lub prokuratora.
2. Ustawa powinna obejmować swoją ochroną także małoletnich przebywających w obiektach wykorzystywanych do najmu krótkoterminowego, którego udział w rynku usług zakwaterowania w całej Unii Europejskiej wynosi ponad 25% i stale się zwiększa. Ponieważ do 20 maja 2026 r. kraje członkowskie UE mają dostosować swój porządek prawny do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1028 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie gromadzenia i udostępniania danych dotyczących usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych, konieczność uregulowania w Polsce najmu krótkoterminowego stanowi dobrą okazję do uwzględnienia tego postulatu.
3. Określenie w art. 21 Ustawy „inna działalność związana z (...) edukacją, wypoczynkiem (...) małoletnich”, może być interpretowane bardzo szeroko i obejmować bez wyjątku wszystkich pracowników hotelu obsługujących, nawet w sposób pośredni, pobyt małoletnich, co implikuje konieczność ich sprawdzenia w odnośnych rejestrach karnych. Nowe przepisy powinny jasno wskazywać, że to pracodawcy określają, na których stanowiskach pracy ich pracownicy realizują działalność związaną z opisanym w Ustawie pobytem małoletnich.
4. Przewidziany w art. 21 Ustawy obowiązek składania oświadczenia o państwach zamieszkania w ciągu ostatnich 20 lat jest nieczytelny i niezwykle uciążliwy, ze względu na brak definicji „zamieszkania” (nie wiadomo jaki okres przebywania w jakimś państwie Ustawa kwalifikuje jako zamieszkanie) oraz konieczność pozyskiwania zaświadczeń z rejestrów karnych wszystkich państw, w których pracownik dłużej przebywał w czasie praktycznie całego swojego życia zawodowego. Tym samym Ustawa wymaga od każdej osoby wiedzy o istnieniu rejestrów karnych we wszystkich państwach, w których kiedykolwiek zamieszkiwała. Jeśli ten przepis ma dalej obowiązywać, powinien powstać publiczny rejestr umożliwiający ustalenie, prawo których państw przewiduje wydawanie informacji do celów działalności zawodowej lub wolontariackiej związanej z kontaktami z dziećmi, jak również w których państwach nie prowadzi się rejestru karnego.
5. Ponieważ hotele często korzystają z usług firm outsourcingowych, Ustawa powinna zobowiązać takich usługodawców do sprawdzania w rejestrach karnych swoich pracowników, zanim zostaną skierowani do pracy w hotelach na stanowiskach

związanych z obsługą małoletnich. Na hotelach powinien ciążyć jedynie obowiązek żądania od firm outsourcingowych wykazania niekaralności takich pracowników.

6. Należy rozwiązać wątpliwość, czy hotel który przyjmuje małoletnich praktykantów na praktyki realizowane przez ich szkołę, staje się przez to organizatorem działalności oświatowej w rozumieniu art. 22b Ustawy.
7. Należy rozwiązać wątpliwość, czy dopuszczalne jest wyłożenie informacji nt. standardów ochrony małoletnich w widocznym miejscu, podczas gdy Ustawa mówi o wywieszaniu ich w widocznym miejscu (art. 22c ust. 7).
8. Wątpliwość wywołuje przepis art. 22c ust. 5 Ustawy, odnoszący się do pełnej wersji standardów ochrony małoletnich i stanowiący, że „standardy sporządza się, mając na względzie konieczność ich zrozumienia przez osoby małoletnie”. Zadanie sporządzenia pełnej wersji standardów językiem zrozumiałym np. przez dzieci z pierwszych klas szkoły podstawowej jest niewykonalne.
9. W związku ze zniesieniem obowiązku meldunkowego, brakiem uprawnienia do legitymowania obywateli przez pracowników hotelu oraz brakiem obowiązku posiadania dokumentu tożsamości przez dzieci w wieku przedszkolnym, hotele nie są w stanie skutecznie wyegzekwować przewidzianej w art. 22c ust. 3 pkt 2) Ustawy „identyfikacji małoletniego przebywającego w obiekcie hotelarskim i jego relacji w stosunku do osoby dorosłej, z którą przebywa w tym obiekcie”.
10. Niejasny jest, przewidziany w art. 22c ust. 3 pkt 4) Ustawy, obowiązek bezpośredniego zawiadamiania przez hotel sądu opiekuńczego. Niezasadnym jest wyręczanie organów państwa przez hotel w tym zakresie, ponieważ w przypadku podjęcia podejrzenia przez hotel naruszenia dobra małoletniego, hotel zawiadamia odpowiednie organy, które decydują o zawiadomieniu sądu opiekuńczego.
11. Określenie w art. 21 ust. 1 Ustawy „przed dopuszczeniem osoby do innej działalności” wymaga doprecyzowania.
12. Istnieje wątpliwość, czy każdorazowo muszą być zrealizowane obowiązki wskazane w art. 21 ust. 2-8 Ustawy w sytuacji, gdy osoba wykonująca czynności związane z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez małoletnich, po przerwie np. miesięcznej lub kilkumiesięcznej w wykonywaniu tych obowiązków, ponownie wykonuje takie same czynności na rzecz tego samego przedsiębiorcy (np. animator, z którym stale współpracuje hotel świadczył takie usługi w okresie ferii zimowych, a następnie będzie wykonywał te czynności podczas

Świąt Wielkanocnych, albo ratownik na basenie wykonujący te czynności w jednym hotelu w każde wakacje). Podobne wątpliwości rodzi sytuacja zmiany umowy z tym samym pracownikiem np. z zawartej na czas określony na umowę na czas nieokreślony. Obowiązek każdorazowego wypełniania przez przedsiębiorcę w/w obowiązków jest nadmiarowy.

13. Dodatkowo, przepisy prawa nie określają terminu ważności zaświadczeń z Krajowego Rejestru Karnego („KRK”), co wywołuje zbędną konieczność pobierania informacji przed nawiązaniem każdego nowego stosunku prawnego z osobą współpracującą z krótkimi przerwami z tym samym przedsiębiorcą.
14. Zgodnie z Ustawą weryfikacja kandydata do pracy następuje przed nawiązaniem stosunku pracy lub dopuszczeniem do działalności związanej z wychowaniem - należałoby to połączyć z momentem wyznaczonym postanowieniami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13.12.2011 r. (motyw 40, art. 10) jako moment rekrutacji.
15. W odniesieniu do umów o pracę, lub częściej, umów cywilnoprawnych, zawieranych na krótkie okresy, może pojawić się wątpliwość, czy zasadne jest pozyskiwanie informacji z Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym („RSPTS”) przed każdą taką umową.
16. Dodatkowym problemem jest niemożność uzyskania dokumentów w wymaganym przez proces rekrutacji czasie. Problem występuje np. w sytuacji konieczności zastępstwa osoby, która na co dzień wykonuje dane czynności, np. sprawdzony jest jeden animator, zgłasza absencję i istnieje konieczność dopuszczenia innego, który w ciągu kilku godzin nie uzyska zaświadczenia z KRK oraz tym bardziej nie spełni obowiązków z art. 21 ust. 5 Ustawy.
17. Należy doprecyzować przepis, wykluczając sytuacje np. dotyczące zmiany formy umowy, określić okres ważności pozyskanych dokumentów i dokonanych czynności oraz ograniczyć w niektórych sytuacjach (krótki okres wykonywania pracy z małoletnim, sytuacje nagłe, niemożność uzyskania odpowiednich dokumentów) obowiązki do sprawdzenia w rejestrze, przedstawienia dokumentu wystąpienia do KRK i złożenia oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Powinna istnieć możliwość zastosowania uproszczonej procedury w przypadku nagłym, albo gdy uzyskanie dokumentów jest znacznie utrudnione.

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

Art. 14 ust.1. pkt 1) Ustawy zawiera zakaz sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie szkół oraz innych zakładów i placówek oświatowo-wychowawczych, opiekuńczych i domów studenckich.

Wnioskujemy o zmianę art. 14 ust. 1 pkt 1) ustawy polegającą na zniesieniu zakazu podawania napojów alkoholowych na terenie szkół i placówek szkoleniowych w taki sposób, aby dopuszczalne było podawanie alkoholu do celów szkoleniowych, z wyłączeniem jego spożywania i pod kontrolą nauczycieli. Taka deregulacja jest niezbędna do prawidłowego rozwoju kształcenia zawodowego w branży HoReCa.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 2023 r. w sprawie wykazu prac wzbronionych młodocianym i warunków ich zatrudniania przy niektórych z tych prac

Załącznik nr 1: Wykaz prac wzbronionych młodocianym

Załącznik nr 2: Wykaz niektórych prac wzbronionych młodocianym, przy których zezwala się na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat

Wnioskujemy o przywrócenie uchylonej w 2023 r. możliwości pracy młodocianych powyżej 16 lat (w ograniczonym zakresie i pod kontrolą dorosłych pracowników) przy obsłudze konsumentów w zakładach gastronomicznych, w których podawany jest alkohol. Taka deregulacja jest niezbędna do prawidłowego rozwoju kształcenia zawodowego w branży HoReCa.

Rozporządzenie Ministra Edukacji i Nauki z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie podstaw programowych kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego

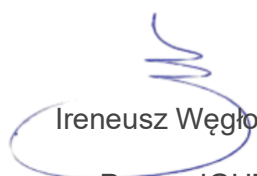
Powszechnie odczuwalne niedopasowanie profilu absolwenta szkół branżowych do oczekiwań rynku hotelarskiego jest w głównej mierze spowodowane nieuwzględnieniem w podstawach programowych, w szczególności takich zawodów takich jak pracownik obsługi hotelowej (symbol cyfrowy 514101) i technik hotelarstwa (symbol cyfrowy 422402), współczesnych trendów w dynamicznie rozwijającej się branży hotelarskiej.

Taki zarzut wyraźnie wybrzmiał również ze strony nauczycieli szkół branżowych hotelarsko-gastronomicznych, biorących udział w dyskusji w trakcie IV Ogólnopolskiej Konferencji IGHP dla Nauczycieli w dniu 27.05.2025 r. w Warszawie.

Wnioskujemy o zmodernizowanie treści nauczania zawartych w podstawach programowych kształcenia w zawodach hotelarskich, z uwzględnieniem merytorycznego wkładu partnerów branżowych takich jak IGHP.

Jednocześnie potwierdzamy stałą gotowość zaangażowania IGHP w działania na rzecz dobrej legislacji, stymulującej rozwój nowoczesnych kadr oraz konkurencyjnej, zrównoważonej i bezpiecznej turystyki.

Z poważaniem

Ireneusz Węglowski
Prezes IGHP